

Tariq proti České republice, rozsudek ze dne 18. 4. 2006

Stěžovatel: Tariq

Žalovaný stát: Česká republika

Číslo stížnosti: 75455/01

Datum: 18.04.2006

Článek Úmluvy: čl. 14

čl. 29

čl. 3

čl. 34

čl. 35

čl. 41

čl. 44

čl. 5

čl. 6

čl. 8

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: osobní bezpečnost, rychlost, spravedlivý proces, trestní řízení

Český právní řád: čl. 3 Listiny základních práv a svobod

čl. 36 Listiny základních práv a svobod

čl. 40 Listiny základních práv a svobod

čl. 8 Listiny základních práv a svobod

§ 250 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon

§ 41 odst. 2 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon

§ 43 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon

§ 64 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád

§ 67 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád

§ 71 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád

§ 8 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon

Významnost: 3

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

DRUHÁ SEKCE

18. dubna 2006

VĚC TARIQ

(rozsudek ve věci Tariq v. Česká republika)

Evropský soud pro lidská práva – Druhá sekce (dále jen „Soud“), zasedající jako senát, který tvořili soudci J.-R Costa, předseda, I. Cabral Barreto, K. Jungwiert, V. Butkevych, M. Ugrekheldze, A. Mularoniová, E. Fura-Sandströmová a dále S. Dolléová, tajemnice sekce, po projednání na neveřejném zasedání dne 28. března 2006 vynesl uvedeného data následující rozsudek:

POSTUP

1. Na počátku případu byla stížnost (č. 75455/01) proti České republice předložená Soudu podle čl. 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) súdánským občanem Mohamedem Alim Tariqem (dále jen „stěžovatel“) dne 18. června 2001.
2. Stěžovatel, kterému byla poskytnuta právní pomoc, byl zastoupen paní K. Veselou-Samkovou, advokátkou provozující praxi v Praze. Česká vláda (dále jen „Vláda“) byla zastoupena svým zmocněncem V. A. Schormem z Ministerstva spravedlnosti.
3. Dne 3. prosince 2004 Soud rozhodl postoupit stížnost Vládě. Podle ustanovení čl. 29 § 3 Úmluvy Soud rozhodl posoudit meritum stížnosti současně s její přípustností.

SKUTKOVÉ OKOLNOSTI

1. Okolnosti případu
2. Stěžovatel se narodil v roce 1966. Do České republiky přijel v roce 1983.
3. Trestní řízení
4. Dne 17. prosince 1997 v 10.30 hod. byl stěžovatel předveden na policejní stanici, aby zde podal některá vysvětlení v souvislosti s vyšetřováním podvodu. Byl vyslechnut policejním vyšetřovatelem v době mezi 14.15 hod. a 16.45 hod. Byl mu určen advokát. V 17.50 hod. byl stěžovatel zatčen a byl obviněn z pokusu o podvod podle ustanovení § 8 odst. 1 a § 250 odst. 1 a 4 trestního zákona (dále jen „tr. zák.“) s odůvodněním, že spolu s jistým M.M. si otevřel falešné bankovní účty, na nichž se pokusili uložit 56 228 000 Kč (1 938 897 EUR) a 36 572 000 Kč (1 261 103 EUR) prostřednictvím falešných poštovních poukázek.
5. Dne 19. prosince 1997 byl stěžovatel předveden před soudce Obvodního soudu pro Prahu 1, který nařídil jeho vazbu. Téhož dne byla ve stěžovatelově bytě provedena prohlídka.
6. Dne 19. ledna 1998 byl Kriminalistický ústav v Praze požádán o vypracování znaleckého posudku k falešným poštovním poukázkám. Dne 16. února 1998 byl odbor kriminalistické techniky a expertíz požádán, aby prozkoumal stěžovatelův počítač a deník. Znalecké posudky byly dodány ve dnech 29. dubna a 12. června 1998.
7. Ve dnech 3. a 18. března, 22. července a 22. října 1998 byl stěžovatel vyslechnut.
8. Dne 18. března 1999 byl stěžovatel informován, že jeho trestná činnost bude považována za spolčení k podvodu v organizované skupině podle ustanovení § 43 tr. zák. Dne 6. září 1999 byly popsány poštovní poukázky.
9. Ve dnech 24. září a 9. srpna 2000 byl stěžovatel vyslechnut.
10. Dne 25. dubna 2001 požádal obhájce stěžovatele, poté co si prostudoval stěžovatelův spis, aby byly důkazy doplněny o výslech dvou svědků, přičemž jeden z nich, T., je stěžovatelův bratranec. Jeho žádost byla dne 22. května 2001 zamítnuta policejním vyšetřovatelem, který nepokládal výslech tohoto svědka za nutný pro rozhodnutí státního zástupce nebo soudu.
11. Mezitím bylo obviněno 28 dalších podezřelých ze stejného trestného činu, přičemž někteří z nich byli vzati do vazby.
12. Dne 3. července 2001 krajský státní zástupce v Praze, na návrh vyšetřovatele ze dne 21. června 2001, obžaloval stěžovatele a spoluobžalované u Krajského soudu v Praze. Stěžovatel o tom byl informován 4. července 2001.
13. Dne 6. září 2001 vrátil krajský soud případ zpět krajskému státnímu zástupci za účelem dalších vyšetřování. Soud rozhodl, aby stěžovatel zůstal ve vazbě do 17. prosince 2001. Dne 22.

- listopadu 2001 zamítl vrchní soud námitky státního zástupce proti tomuto rozhodnutí. Dne 5. prosince 2001 byl spis k případu vrácen krajskému státnímu zástupci.
14. Dne 29. května 2002 byl stěžovatel vyslechnut, ale využil svého práva nevypovídat.
 15. Dne 14. srpna 2002 další znalec, který byl jmenován 13. února 2002, předložil posudek.
 16. Mezi červnem 2002 a lednem 2003 učinily orgány činné v trestním řízení řadu procesních úkonů.
 17. Dne 30. ledna 2003 krajský státní zástupce znovu obžaloval všechny podezřelé, včetně stěžovatele. Obžaloba měla 89 stran. Stěžovatel o tom byl informován 10. dubna 2003.
 18. Dne 15. dubna 2003 byla obžaloba v češtině, francouzštině a arabštině postoupena krajskému soudu, který 15. července 2003 stanovil, že řízení proběhne od 20. října do 19. listopadu 2003.
 19. Dne 10. září 2003 proběhlo ústní jednání se stěžovatelem. Ten prohlásil, že v řízení nebude potřebovat tlumočníka.
 20. Podle Vlády zahájil krajský soud případ projednávání 21. října 2003, přičemž osm podezřelých se nedostavilo k řízení dne 20. října 2003. Trestní případ týkající se dvou podezřelých byl ze společného řízení vyjmut.
 21. Dne 22. října 2003 byl jmenován tlumočnick do francouzštiny, aby asistoval M.M., který nerozumí česky. Dne 27. října 2003 byl jmenován tlumočnick do arabštiny pro potřeby některých svědků.
 22. Řízení pokračovalo mezi 7. a 30. lednem 2004, bylo obesláno 36 svědků a byl nařízen psychiatrický znalecký posudek. Podle Vlády se konalo hlavní líčení skutečně od 7. do 9. ledna 2004 a ve dnech 13., 16., 19. a 27. ledna 2004.
 23. Od 19. do 27. ledna 2004 byl spis k případu předáván Vrchnímu soudu v Praze za účelem přezkoumání stížnosti jednoho z podezřelých proti nařízení o vazbě. Ve věci bylo rozhodnuto 26. ledna 2004 a podle Vlády byl spis k případu okamžitě vrácen krajskému soudu.
 24. Soud pokračoval v projednávání případu mezi 1. a 26. dubnem 2004, přičemž někteří svědkové se k soudu nedostavili. K účasti na jednání bylo obesláno 19 svědků.
 25. Dne 22. března 2004 vydal soud dva příkazy k zatčení proti dvěma podezřelým. Hlavní líčení přesto pokračovalo ve dnech 1. a 2., 5., 7. až 9., 13. až 16. a 19. a 20. dubna 2004. Dne 21. dubna 2004 muselo být jednání odročeno do 21. června 2004. K soudu bylo obesláno 16 svědků.
 26. Hlavní líčení se konalo ve dnech 21. až 23. června a 24. a 25. června 2004.
 27. Rozsudkem ze dne 28. června 2004 shledal krajský soud stěžovatelem vinným z pokusu o podvod ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 a § 250 odst. 1 a 4 tr. zák. a odsoudil jej k trestu odnětí svobody ve výši pět let a šest měsíců. Lhůta pro vypracování rozsudku byla prodloužena do 22. ledna 2005 s ohledem na složitost případu.
 28. Trestní řízení nyní zůstává neukončené u vrchního soudu, který nařídil jednání na 21. února 2006.
 29. Stěžovatelova vazba
 30. Dne 19. prosince 1997 soudce Obvodního soudu pro Prahu 1 nařídil stěžovatelovu vazbu na žádost městského státního zástupce v Praze ze dne 18. prosince 1997 podle ustanovení § 64 písm. a) a b) trestního řádu (dále jen „tr. ř.“), a to s účinností od 17. prosince 1997 v 17.50 hod. Soudce konstatoval, že s ohledem na soudánské občanství a pas, jakož i na skutečnost, že stěžovatel bude pravděpodobně odsouzen k dlouhému trestu odnětí svobody, existuje nebezpečí, že stěžovatel uprchne, aby se vyhnul trestnímu řízení. Soudce rovněž našel, že stěžovatel, který byl stíhán spolu s M.M., by mohl ovlivňovat svého spoluobviněného a svědky, kteří ještě nebyli vyslechnuti, čímž by mohl ohrožovat vyšetřování.
 31. Dne 16. ledna 1998 zamítl městský soud stěžovatelovu stížnost proti nařízení o vazbě.
 32. Dne 3. března 1998 zamítl okresní soud stěžovatelovu žádost o propuštění. Dne 27. března 1998 městský soud toto zamítnutí potvrdil.
 33. Dne 2. června 1998 soud na základě žádosti městského státního zástupce ze dne 29. května 1998 prodloužil stěžovatelovu vazbu do 17. října 1998. Soud konstatoval, že stěžovatel bude

pravděpodobně odsouzen k dlouhému trestu odnětí svobody, čímž se vytváří riziko, že pokud by byl propuštěn, uprchl by do zahraničí a že by mohl ovlivňovat M.M. a další osoby, které nebyly dosud vyslechnuty.

34. Dne 30. září 1998 okresní soud na základě žádosti městského státního zástupce prodloužil stěžovatelovu vazbu do 17. února 1999. Soud dospěl k závěru, že důvody stěžovatelovy vazby, tak jak byly uvedeny v předchozím rozhodnutí, jsou stále relevantní. Soud zdůraznil obavy z toho, že stěžovatel by ovlivňoval M.M., který si právě odpykával trest odnětí svobody, nebo další osoby, které nebyly dosud vyslechnuty. Soud se v závěru odvolal na komplexní charakter případu, který vyžaduje řádné vyšetření.
35. Dne 23. října 1998 Městský soud v Praze zamítl stěžovatelovu stížnost ze dne 12. října 1998 proti tomuto prodloužení.
36. Dne 14. prosince 1998 podal stěžovatel ústavní stížnost proti soudním rozhodnutím, jimiž byla prodloužena jeho vazba. Stěžoval si zejména stěžoval na to, že jeho pokračující vazba je neoprávněná a že soudy jeho případ řádně neprojednaly, když posuzovaly existenci důvodů pro prodloužení jeho vazby. Dále si stěžoval na to, že nebyl předveden před soud během 24 hodin, jak vyžaduje zákon. V této souvislosti se stěžovatel odvolal na článek 3 § 1 (zákaz diskriminace), článek 8 § 2, 3 a 5 (právo na svobodu a bezpečnost), článek 36 § 1 (právo na soudní ochranu) a článek 40 § 2 (presumpce nevinny) Listiny základních práv a svobod.
37. Dne 4. ledna 1999 M.M., jehož trest odnětí svobody by vypršel 6. ledna 1999, byl vzat do vazby na základě ustanovení § 67 odst. 1 tr. ř.
38. Dne 26. ledna 1999 okresní soud na žádost městského státního zástupce ze dne 22. ledna 1999 rozhodl prodloužit stěžovatelovu vazbu do 17. června 1999 s odkazem na ustanovení § 71 odst. 2 tr. ř., neboť shledal, že vazební důvody ve smyslu ustanovení § 67 odst. 1 písm. a) a b) tr. ř. stále existují. Stěžovatelova opožděná stížnost proti tomuto prodloužení byla zamítnuta městským soudem dne 19. února 1999.
39. Mezitím, dne 15. února 1999, vyšetřovatel rozhodl spojit stěžovatelův případ s případem M.M.
40. Dne 3. června 1999 Okresní soud Praha-východ prodloužil stěžovatelovu vazbu do 17. listopadu 1999. Dne 30. června 1999 krajský soud, na základě stížností stěžovatele a M.M., shledal, že důvody pro jejich zadržování stále existují, avšak omezil vazbu do 28. září 1999, neboť předpokládal, že vyšetřování bude ukončeno do konce září 1999.
41. Mezitím, dne 9. června 1999, Ústavní soud zamítl stěžovatelovu ústavní stížnost jako zjevně neopodstatněnou.
42. Dne 13. září 1999 okresní soud, na základě žádosti krajského státního zástupce ze 6. září 1999, rozšířil vazbu stěžovatele, M.M. a dvou dalších podezřelých do 31. října 1999, a to s odkazem, inter alia, na nutnost uzavřít vyšetřování.
43. Dne 15. října 1999 vyhověl okresní soud žádosti krajského státního zástupce ze dne 11. října 1999 a prodloužil stěžovatelovu vazbu do 16. prosince 1999, přičemž uvedl, že mezitím byly obviněny další osoby, což bude vyžadovat vyslechnutí všech 31 obviněných, jakož i některých svědků a znalců. Soud našel, že stále existuje riziko, že stěžovatel bude ovlivňovat svědky a spoluobviněné a s ohledem na riziko dlouhého trestu odnětí svobody, který mu může být uložen, by se mohl stěžovatel vyhýbat trestnímu stíhání tím, že by uprchl do zahraničí.
44. Ve dnech 29. října a 24. listopadu 1999 zamítl krajský soud stěžovatelovy stížnosti proti rozhodnutím ze 13. září a 15. října 1999, čímž byla jeho vazba prodloužena do 31. října a poté do 16. prosince 1999.
45. Dne 10. prosince 1999 vrchní soud, na návrh vrchního státního zástupce, s odvoláním na ustanovení § 71 odst. 3 tr.ř., prodloužil stěžovatelovu vazbu do 31. května 2000, neboť našel, že stále existují důvody pro jeho zadržování ve smyslu ustanovení § 67 odst. 1 písm. a) a b) tr. ř. Soud se odvolal, inter alia, na komplexní charakter případu. Dále se soud odvolal na věrohodné podezření opírající se o kogentní důkazy, že stěžovatel spáchal závažný trestní čin, z něhož byl obviněn.
46. Dne 6. ledna 2000 Nejvyšší soud zrušil výše uvedené rozhodnutí, přičemž konstatoval, že

neexistují konkrétní důvody ospravedlňující stěžovatelovu vazbu údajnými obavami z koluze nebo ze zastrasování ve smyslu ustanovení § 67 písm. b) tr. ř., přičemž rozhodl nově a konstatoval, že stále existuje nebezpečí, že stěžovatel uprchne a bude se vyhýbat trestnímu stíhání, bude-li propuštěn, vzhledem k možnému dlouhému trestu odnětí svobody, k jeho soudánskému občanství a domicilu a k jeho osobní pověsti a k pověsti jeho rodiny. Nejvyšší soud konstatoval, že trestní řízení nebylo ukončeno v rámci zákonné dvouleté lhůty stanovené pro vazbu v ustanovení § 71 odst. 3 tr. ř., a to s ohledem na složitost případu a z dalších závažných důvodů. Závěrem Nejvyšší soud konstatoval, že na základě materiálních důvodů nashromážděných v přípravném řízení je možné učinit závěr, že závažný trestný čin, z něhož byl stěžovatel obviněn, byl stěžovatelem skutečně spáchán.

47. Ve dnech 5. dubna a 7. června 2000 zamítl okresní soud stěžovatelovy žádosti o propuštění. Ve dnech 28. dubna a 13. července 2000 krajský soud zamítl jeho stížnosti proti výše uvedeným zamítnutím.
48. Dne 19. května 2000 vrchní soud vyhověl žádosti vrchního státního zástupce ze dne 5. května 2000 a prodloužil stěžovatelovu vazbu do 30. listopadu 2000 na základě ustanovení § 71 odst. 3 tr. ř. Soud uvedl, inter alia, že vzhledem k právní klasifikaci stěžovatelova trestného činu bude stěžovatel pravděpodobně odsouzen k dlouhému trestu odnětí svobody, bude-li usvědčen. Vrchní soud rovněž poznamenal, že stěžovatel by mohl uprchnout, protože má soudánské občanství, má bydliště nejen v Praze, ale také v Súdánu, jeho rodina žije v Súdánu a ve Spojených státech. Vrchní soud tudíž dospěl k názoru, že jeho vazba je stále nutná ve smyslu ustanovení § 67 odst. 1 tr. ř.
49. Dne 21. června 2000 zamítl Nejvyšší soud stěžovatelovu stížnost proti tomuto prodloužení, přičemž se odvolal, inter alia, na jeho soudánské občanství a pas, jakož i na fakt, že má své bydliště v Súdánu. Soud odmítl jakýkoliv diskriminační element, který by mohl být vůči stěžovateli použit s cílem ponechat jej ve vazbě.
50. Dne 21. července 2000 podal stěžovatel další ústavní stížnost, tentokrát proti dvěma posledním rozhodnutím. Tvrdil, že byl porušen článek 8 § 1, 2 a 5 Listiny.
51. Dne 24. listopadu 2000 prodloužil vrchní soud stěžovatelovu vazbu do 30. března 2001 na základě ustanovení § 71 odst. 3 tr. ř a konstatoval, s odvoláním zejména na rozsah finanční škody údajně způsobené podezřelými, že stále existuje riziko, že stěžovatel, soudánský občan, se bude vyhýbat trestnímu stíhání či možnému dlouhému trestu odnětí svobody, bude-li propuštěn.
52. Dne 29. listopadu 2000 informovala stěžovatelova advokátka Ústavní soud, že vazba jejího klienta byla opět prodloužena.
53. Dne 21. prosince 2000 zamítl Nejvyšší soud stěžovatelovu stížnost ze dne 30. listopadu 2000 proti rozhodnutí ze dne 24. listopadu 2000 prodloužit jeho vazbu do 30. března 2001. Soud se přiklonil ke stanovisku vrchního soudu, že důvod pro stěžovatelovu trvající vazbu podle ustanovení § 67 odst. 1 písm. a) tr. ř. stále trvá. V tomto ohledu se Nejvyšší soud odvolal na předchozí rozhodnutí vrchního soudu ze dne 21. června 2000 popisující stěžovatelovy vazby k České republice, povahu jeho trestné činnosti a možný trest odnětí svobody.
54. Dne 6. února 2001 Ústavní soud zamítl druhou stěžovatelovu ústavní stížnost jakožto zjevně nepodloženou. Ústavní soud konstatoval, že rozhodnutí prodlužující stěžovatelovu vazbu přes dva roky byla přijata na základě ustanovení § 71 odst. 3 tr. ř. a že z dostupných důkazů jasně vyplývá, že tato rozhodnutí byla přijata na základě skutečností v rozhodné době prokázaných.
55. Dne 20. března 2001 vyhověl vrchní soud žádosti vrchního státního zástupce ze dne 13. března 2001 prodloužit stěžovatelovu vazbu do 30. června 2001. Dne 24. dubna 2001 zamítl Nejvyšší soud stěžovatelovu stížnost proti tomuto prodloužení.
56. Dne 21. května 2001 zamítl okresní soud stěžovatelovu žádost o propuštění na svobodu. Dne 20. července 2001 zamítl krajský soud stěžovatelovu stížnost proti tomuto zamítnutí.
57. Dne 19. června 2001 vrchní soud na žádost vrchního státního zástupce ze dne 5. června 2001 prodloužil stěžovatelovu vazbu do 31. srpna 2001. S odvoláním na komplexní charakter

případu, na závažnost trestné činnosti, z níž byl stěžovatel a další podezřelí obviněni, a na důkazy nashromážděné do té doby vrchní soud shledal, že ve dvouleté zákonné lhůtě nebylo možné vyšetřování uzavřít. Vrchní soud dále konstatoval, že by účel trestního řízení byl ohrožen, kdyby byl stěžovatel propuštěn. V této souvislosti soud připomněl, inter alia, že stěžovatel je súdánský občan, že jeho rodina žije v Súdánu a že stěžovatel nemá ani rodinu, ani jiné vazby v České republice. Dne 18. července 2001 zamítl Nejvyšší soud stěžovatelu stížnost ze dne 2. července 2001 proti prodloužení vazby.

58. Dne 1. srpna 2001 vyhověl vrchní soud žádosti předsedy senátu krajského soudu ze dne 10. července 2001 o prodloužení stěžovatelu vazby do 17. prosince 2001 s odůvodněním, že důvod stěžovatelu vazby ve smyslu ustanovení § 67 odst. 1 písm. a) tr. ř. stále existuje. Stěžovatelu stížnost proti tomuto prodloužení byla dne 21. srpna 2001 zamítnuta Nejvyšším soudem, který shledal, že existují závažné důvody pro prodloužení jeho vazby na základě ustanovení § 71 odst. 4 tr. ř., čímž se přiklonil k názoru vrchního soudu. Nejvyšší soud konstatoval, že případ je skutečně komplexní a že příslušné orgány nenesou odpovědnost za žádné neoprávněné průtahy.
59. Dne 17. prosince 2001 byl stěžovatel z vazby propuštěn.
60. Postup ohledně stěžovatelu žádosti o povolení k pobytu
61. Dne 28. června 2002 se stěžovatel oženil s Českou.
62. Dne 16. srpna 2002 podal stěžovatel žádost o povolení k pobytu, aby mohl žít se svou manželkou.
63. Dne 2. září 2002 služba cizinecké a pohraniční policie v Praze odložila posouzení této žádosti vzhledem k trestnímu vyšetřování vedenému proti stěžovateli, které stále probíhalo. Policie zejména konstatovala, že podle ustanovení § 70 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců v České republice musí být k žádosti přiložen doklad k posouzení trestní zachovalosti dokazující, že žadatel nemá žádný zápis v trestním rejstříku ve své vlastní zemi, v zemi, kde má trvalý pobyt, nebo v zemi, kde žil více než šest měsíců v posledních třech letech. Policie rovněž konstatovala, že žádost neobsahuje nezbytné dokumenty potvrzující důvod pobytu žadatele v České republice, ani finanční prostředky k životu v ČR. Policie se odvolala na ustanovení § 70 odst. 1 písm. c) a d) zákona.
64. Dne 6. prosince 2002 zamítl Ústavní soud jako neopodstatněnou stěžovatelu ústavní stížnost proti uvedenému rozhodnutí, v níž stěžovatel namítal porušení jeho práv zaručených článkem 36 § 1 a 2 a článkem 40 § 2 Listiny.
65. Ve dnech 2. ledna a 3. dubna 2002 zástupkyně veřejného ochránce práv shledala, že policie postupovala nezákonně.
66. Dne 5. června 2003 nabídla soukromá překladatelská společnost stěžovateli zaměstnání. Dne 17. července 2003 tato společnost vzala uvedenou nabídku zpět, protože stěžovatel nepředložil své povolení k pobytu.
67. Relevantní vnitrostátní právo
68. Do 31. prosince 1998 ustanovení § 67 zákona o trestním řízení stanovilo, že obviněný může být vzat do vazby, pouze existují-li zvláštní důvody svědčící o tom, že
69. a) obviněný uprchne, aby se vyhnul trestnímu stíhání nebo trestu, zejména nelze-li totožnost osoby okamžitě zjistit, nemá-li podezřelý trvalé bydliště nebo existuje-li možnost, že mu bude uložen těžký trest;
70. b) obviněný bude ovlivňovat svědky nebo spoluobviněné, kteří ještě nebyli vyslechnuti soudem, nebo jinak bude narušovat vyšetřování skutečností, které jsou důležité pro chod řízení nebo
71. c) obviněný bude pokračovat v trestné činnosti, pro kterou je trestně stíhán, nebo dokoná trestný čin, o který se dříve pokusil, nebo spáchá trestný čin, který připravoval nebo jímž hrozil.
72. S platností od 1. ledna 1999 bylo ustanovení § 67 částečně upraveno druhým novým odstavcem, který stanoví, že v přípravném řízení může soud nařídít vazbu nebo vazbu prodloužit, pouze je-li to odůvodněno jedním z důvodů uvedených v odstavci 1 a pokud zjištěné

skutečnosti naznačují, že trestný čin, z něhož byl obviněn, byl spáchán a že existuje důvodné podezření, že obviněný je jeho pachatelem.

73. Na základě ustanovení § 71 odst. 1) příslušné orgány budou věnovat zvýšenou pozornost případům týkajícím se osob ve vazbě a projednají je co nejrychleji.
74. Ustanovení § 71 odst. 3 stanoví, že vazba nepřekročí dva roky. Pokud z důvodu složitosti nebo z jiných závažných důvodů není možné ukončit trestní řízení v této lhůtě a pokud by propuštění obviněného ohrozilo nebo podstatně zkomplikovalo dosažení účelu řízení, může vrchní soud vazbu prodloužit na nezbytnou dobu.
75. Podle ustanovení § 71 odst. 4 nepřekročí vazba tři roky. V případech zvláště závažných trestných činů ve smyslu ustanovení § 41 odst. 2 trestního zákona činí maximální lhůta vazby čtyři roky.
76. Podle ustanovení § 70 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců v České republice (zákon č. 326/1999 Sb.) musí cizinec při podání žádosti o povolení k pobytu předložit listinu, která potvrzuje, že žadatel má finanční prostředky pro pobyt v České republice.
77. Podle ustanovení § 70 odst. 1 písm. e) musí cizinec rovněž předložit výpis z trestního rejstříku České republiky, jeho vlastní země nebo země, v níž měl cizinec trvalý pobyt, nebo země, na jejímž území cizinec pobýval v posledních třech letech více než šest měsíců, aby tak prokázal, že nebyl odsouzen pro trestný čin.
78. Ustanovení § 174 stanoví, že žadatel s čistým trestním rejstříkem je osobou, jejíž záznam v trestním rejstříku České republiky neobsahuje zápis, že žadatel byl odsouzen pro trestný čin, nebo jehož záznam v trestním rejstříku v cizí zemi takovýto záznam neobsahuje. Integrita osoby je prokázána výpisy z relevantních trestních rejstříků nebo z ekvivalentních dokumentů, které nejsou starší než šest měsíců.

PŘÁVNÍ ZJIŠTĚNÍ

1. Údajné porušení článku 5 § 1 a 3 Úmluvy
2. Stěžovatel si stěžoval, že jeho vazba byla v rozporu s vnitrostátním právem a že byla nepřiměřeně dlouhá v rozporu s článkem 5 § 1 a 3 Úmluvy, který v odpovídající části zní takto:

„1. Každý má právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem:...

1. c) zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby za účelem předvedení před příslušný soudní orgán pro důvodné podezření ze spáchání trestného činu nebo jsou-li oprávněné důvody k domněnce, že je nutné zabránit jí ve spáchání trestného činu nebo v útěku po jeho spáchání;...
2. Každý, kdo je zatčen nebo jinak zbaven svobody v souladu s ustanovením odstavce 1 písm. c) ... má právo být souzen v přiměřené lhůtě nebo propuštěn během řízení. Propuštění může být podmíněno zárukou, že se dotčená osoba dostaví k přelíčení.“
3. Přípustnost
4. Vláda tvrdila, že stěžovatel nevyčerpal vnitrostátní opravné prostředky, jak vyžaduje článek 35 § 1 Úmluvy, neboť nepodal ústavní stížnost proti rozhodnutím okresního soudu ze dne 19. prosince 1997 a městského soudu ze dne 16. ledna 1998, jimiž byla vazba nařízena.
5. Soud poznamenává, že stěžovatel byl obviněn z pokusu o podvod s odůvodněním, že spolu s jistým M.M. si otevřel falešné bankovní účty, na něž se pokusil shromáždit peníze prostřednictvím falešných poštovních poukázek.
6. Soud rovněž poznamenává, že stěžovatel byl zatčen 17. prosince 1997 a že zůstal ve vazbě do 17. prosince 2001. Stěžovatel se však neodvolal proti zatčení a rozhodnutím o vazbě. Odvolal se pouze proti prodlužování vazebních lhůt, přičemž první odvolání bylo definitivně zamítnuto Ústavním soudem 9. června 1999, více než šest měsíců před tím, než byla stížnost předložena Soudu dne 18. června 2001. V důsledku toho, pokud si stěžovatel stěžuje proti původnímu

rozhodnutí uvalit na něho vazbu, nemůže se tím Soud zabývat s ohledem na článek 35 § 1 a 4 Úmluvy.

7. Pokud si stěžovatel stěžoval na rozhodnutí o prodloužení vazby, pak do kompetence Soudu spadají ve smyslu článku 35 § 1 pouze ta rozhodnutí, jimiž se zabýval Ústavní soud 6. února 2001. Soud však poznamenává, že stěžovatel byl neustále důvodně podezříván, že spáchal trestný čin, a že vnitrostátní soudy průběžně potvrzovaly zákonnost tohoto opatření. Při absenci jakéhokoliv prvku arbitrárnosti v relevantních vnitrostátních rozhodnutích Soud dospívá k závěru, že z případu nijak nevyplývá porušení článku 5 § 1 Úmluvy. Z toho plyne, že tento aspekt případu je třeba zamítnout jako zjevně nepodložený ve smyslu článku 35 § 3 a 4 Úmluvy.
8. Pokud může otázka nezákonnosti vyplynout jinak z prodlužované stěžovatelovy vazby do 17. prosince 2001, Soud shledává, že tuto otázku je třeba meritorně posoudit podle článku 5 § 3 Úmluvy (viz, mutatis mutandis, Scott v. Španělsko*), rozsudek ze dne 18. prosince 1996, Reports of Judgments and Decisions 1996-VI, str. 2397, § 61). Tento aspekt případu nelze prohlásit za nepřipustný.
9. Meritum případu
10. Období, které je třeba vzít v úvahu
11. Soud poznamenává, že stěžovatel byl zatčen 17. prosince 1997 (viz výše odstavec 30). Propuštěn byl 17. prosince 2001 (viz výše odstavec 59). Celková doba vazby tudíž činila čtyři roky.
12. Přiměřenost délky vazby

(a) Argumenty stran

81. Vláda zastávala názor, že stěžovatelova vazba byla nutná k zajištění řádného chodu řízení. Existovaly hodnověrné důvody k zadržení stěžovatele ve vazbě po celou uvedenou dobu. Vláda se nejdříve odvolala na závažné podezření, že stěžovatel spáchal trestný čin, z něhož byl obviněn. Dále se Vláda odvolala na obzvláště komplexní povahu trestního vyšetřování, v němž vystupovalo 31 osob, z nichž bylo 29 obžalováno. Příslušné orgány vyslechly stovky svědků a poškozených osob. Kromě toho musely zajišťovat překlady z češtiny do francouzštiny a arabštiny pro potřeby stěžovatele a jeho spoluobviněného M.M. Vláda zdůrazňovala, že existovaly „relevantní a dostatečné“ důvody opravňující ke kontinuální stěžovatelově vazbě. V této souvislosti Vláda uvedla, že stěžovatel je súdánský občan s platným pasem a že se předpokládalo, že bude odsouzen k dlouhému trestu odnětí svobody, což s sebou nese riziko, že uprchne a že se bude vyhýbat trestnímu řízení, bude-li propuštěn na svobodu. Vnitrostátní soudy rovněž našly, že stěžovatel může ovlivňovat svého spoluobviněného a svědky a tím ohrozit vyšetřování.
82. Vláda uvedla, že stěžovatelova vazba byla podrobena trvalému a pečlivému soudnímu doзору. Podle názoru Vlády uvedly vnitrostátní soudy „relevantní a dostatečné“ důkazy pro stěžovatelovi vazbu. Vláda souhlasila, že stěžovatel měl právo použít ke své obhajobě opravné prostředky podle vnitrostátního práva. Přesto však zůstává objektivní skutečností, že stěžovatel způsobil svými četnými stížnostmi průtahy v řízení.
83. Vláda dospěla k závěru, že délka a důvody stěžovatelovy vazby byly v souladu s judikaturou Soudu.
84. Stěžovatel namítl, že jeho vazba byla značně dlouhá. Napadl tvrzení Vlády, že hlavním důvodem jeho vazby nebylo jeho súdánské občanství a platný pas. Irelevantnost tohoto důvodu byla podle něho prokázána skutečností, že řízení započalo až dva roky po jeho propuštění.
85. Pokud jde o nutnost prodloužení jeho vazby, stěžovatel poznamenal, že vnitrostátní orgány téměř vždy aplikovaly maximální lhůtu umožňovanou zákonem. Stěžovatel připustil, že případ byl komplexní. Přesto však nelze akceptovat skutečnost, že přípravné trestní řízení trvalo téměř šest roků.

(b) Hodnocení Soudu

(i) Principy stanovené judikaturou Soudu

86. Soud připomíná, že otázku, zda byla délka vazby přiměřená, nelze posuzovat in abstracto. Zda bylo přiměřené ponechat obviněného ve vazbě, musí být posuzováno v každém případě podle jeho specifických rysů. Pokračující vazba může být oprávněná v daném případě, pouze existují-li specifické indikace skutečného požadavku veřejného zájmu, který i navzdory presumpci nevinny převažuje nad pravidlem respektování svobody jednotlivce zakotvené v článku 5 Úmluvy (viz, mimo jiné, *Labita v. Itálie**) /GC/, č. 26772/95, § 152, ECHR 2000-IV; *Kudla v. Polsko* /GC/, č. 30210/96, § 110-111 s dalšími odkazy, ECHR 2000-XI).
87. Je především povinností vnitrostátních soudních orgánů v daném případě zabezpečit, aby vazba obviněné osoby nepřekročila přiměřenou dobu. Za tímto účelem tyto orgány musí, s náležitým přihlédnutím k principu presumpce nevinny, posoudit všechna fakta svědčící pro nebo proti existenci veřejného zájmu opravňujícího k odchylce od pravidla v článku 5 a musí je uvést ve svých rozhodnutích ohledně žádostí o propuštění na svobodu. V zásadě na základě důvodů uvedených v těchto rozhodnutích a na dobře doložených skutečnostech uváděných stěžovatelem v jeho odvoláních musí Soud rozhodnout o tom, zda byl porušen článek 5 § 3 (viz např. *Labita v. Itálie*, citováno výše, § 152 a *Kudla v. Polsko*, citováno výše, § 110).
88. Trvání důvodného podezření, že zatčená osoba spáchala trestný čin, je podmínkou sine qua non pro zákonnost trvající vazby, avšak po určité době již nepostačuje. V takovýchto případech musí Soud stanovit, zda trvají další důvody uváděné soudními orgány opravňující ke zbavení svobody. Tam, kde jsou takovéto důvody „relevantní“ a „dostatečné“, musí se Soud rovněž ujistit o tom, zda příslušné vnitrostátní orgány věnovaly chodu řízení „zvláštní péči“ (viz, mimo jiné, *I. A. v. Francie*, rozsudek ze dne 23. září 1998, Reports 1998-VII, str. 2979, § 102).

(ii) Aplikace těchto principů na okolnosti daného případu

89. Soud poznamenává, že soudní orgány se odvolávaly, vedle důvodného podezření proti stěžovateli, na nutnost zajistit řádný chod trestního řízení (viz výše odstavce 30, 33 až 34, 38, 40, 43, 45 - 46, 48, 51, 53, 57 a 58). V tomto ohledu se odvolávaly na riziko, že stěžovatel uprchne s ohledem na jeho soudánské občanství a platný pas a na skutečnost, že jeho rodina žije v zahraničí a že stěžovatel nemá těsné vazby k České republice. Soudy se rovněž odvolávaly na dlouhý trest odnětí svobody, který stěžovateli hrozí, bude-li shledán vinným ze závažných obvinění, jimž čelí. Dále pak byla stěžovatelova vazba odůvodňována nebezpečím nátlaku, který by stěžovatel mohl vyvíjet na svého spoluobviněného a na svědky.
90. Soud se ztotožňuje s názorem Vlády, že dvanáct prodloužení stěžovatelovy vazby bylo v souladu s hmotně právními i procesně právními podmínkami stanovenými zákonem.
91. Soud akceptuje, že důvodné podezření, že stěžovatel spáchal trestné činy, z nichž byl obviněn, mohlo ospravedlňovat jeho vazbu v počátečním stadiu řízení. Avšak během času se tento důvod stal nevyhnutelně méně relevantním. Soud má zejména za to, že tento důvod nemůže postačovat k tomu, aby ospravedlnil celou uvedenou dobu. Soud proto musí zjistit, zda také další důvody presentované soudními orgány byly „relevantní“ a „dostatečné“, aby nadále opravňovaly ke zbavení svobody.
92. Pokud jde o nebezpečí útěku, kladení překážek trestnímu řízení nebo vyhýbání se trestnímu řízení, Soud nalézá, že stěžovatelovo soudánské občanství a pas, jakož i skutečnost, že jeho rodina žije v zahraničí, mohou opravňovat a skutečně opravňují k tomu, aby byl stěžovatel zadržován ve vazbě v počátečních stadiích řízení. Soud se však domnívá, že tento důvod rovněž postupně ztrácel na své závažnosti a relevanci, tak jak řízení pokračovalo. Zejména s ohledem na absenci jakéhokoliv pokusu na straně stěžovatele klást řízení překážky je obtížné akceptovat, že pouhá skutečnost, že je cizincem s rodinou v zahraničí, může opravňovat k závěru, že riziko útěku trvalo po celé čtyři roky vazby.

93. Kromě toho se zdá, že stěžovatelova vazba již nesloužila účelu zabezpečení řádného chodu soudního řízení. Nezdá se, že by zadržování stěžovatele ve vazbě napomohlo krajskému soudu postupovat rychleji v řízení, které začalo až dva roky po propuštění stěžovatele na svobodu (viz výše odstavce 21 a 59).
94. Pokud jde o vliv možného přísného trestu, Soud uznává, že toto je relevantní prvek při posuzování rizika útěku nebo recidivy. To mohly, ve světle závažnosti obvinění proti stěžovateli, orgány činné v trestním řízení právem pokládat za riziko v ranných stádiích řízení. Soud však opakovaně konstatoval, že závažnost obvinění nemůže sama o sobě ospravedlňovat dlouhou dobu vazby (viz *Iljiov v. Bulharsko*, č. 33977/96, § 80 – 81, 26. července 2001). Za okolností tohoto případu a se zvláštním zřetelem ke skutečnosti, že stěžovatel byl nakonec odsouzen k trestu odnětí svobody ve výši pět a půl roku (viz výše odstavec 28), Soud shledává, že přísnost předvídaného trestu, ať už samotná nebo ve spojení s dalšími důvody, na něž se orgány odvolávaly, nemůže být „relevantním a dostatečným důvodem“ pro to, aby byl stěžovatel zadržován v prodlužované vazbě čtyři roky.
95. Na základě toho Soud dospívá k závěru, že důvody, na něž se soudy odvolávaly v jejich rozhodnutích, nepostačovaly k tomu, aby ospravedlnily zadržování stěžovatele ve vazbě po tak dlouhou dobu.
96. Tento náleží by zpravidla zprostil Soud povinnosti rozhodnout o tom, zda vnitrostátní orgány věnovaly chodu řízení „zvláštní péči“. V tomto kontextu však Soud musí poznamenat, že ačkoliv byl stěžovatel zatčen 17. prosince 1997, byl odsouzen až 3. července 2001 (viz výše odstavce 5 a 13). Poté co byl případ vrácen krajskému státnímu zástupci 6. září 2001, nový rozsudek byl vynesena 30. ledna 2003, tj. o více než 16 měsíců později (viz výše odstavce 14 a 18). Kromě toho Soud poznamenává, že řízení započalo v říjnu 2003, tj. téměř dva roky poté, co byl stěžovatel propuštěn na svobodu (viz výše odstavce 21 a 59). Soud se domnívá, že i když mohl být tento případ skutkově komplexní, týkající se značného počtu obviněných osob, vyžadující vyslechnutí velkého počtu svědků a provádění dalších důkazů, byly průtahy s předložením oficiální obžaloby proti stěžovateli značné. Proto nelze říci, že by orgány činné v trestním řízení věnovaly vedení trestního řízení proti stěžovateli „zvláštní péči“.
97. Proto byl článek 5 § 3 Úmluvy porušen.
98. Údajné porušení článku 6 § 1 Úmluvy
99. Stěžovatel si stěžoval na to, že délka řízení byla neslučitelná s požadavkem „přiměřené lhůty“ ve smyslu článku 6 § 1 Úmluvy, který zní takto:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla ... v přiměřené lhůtě projednána ... soudem, který rozhodne ... o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu ...“

99. Vláda s tímto tvrzením nesouhlasila.
100. Období, které je třeba vzít v úvahu, započalo 17. prosince 1997, den poté, co byl stěžovatel zadržen, a dosud neskončilo. Takže toto období již trvá více než osm let a tři měsíce na dvou úrovních jurisdikce.
101. Přípustnost
102. Soud poznamenává, že tato stížnost není zjevně nepodložená ve smyslu článku 35 § 3 Úmluvy. Soud dále poznamenává, že stížnost není nepřijatelná ani ze žádných jiných důvodů. Proto musí být stížnost prohlášena za přípustnou.
103. Meritum věci
104. Soud připomíná, že přiměřenost délky řízení musí být posuzována ve světle okolností případu se zřetelem k následujícím kritériím: složitost případu, chování stěžovatele a příslušných orgánů (viz, mimo jiné, *Pélissier a Sassi v. Francie /GC/*, č. 25444, § 67, ECHR 1999-II).
105. Soud běžně nalézá porušení článku 6 § 1 Úmluvy v případech nastolujících otázku podobné otázky, která vyvstala v tomto případě (viz *Pélissier a Sassi*, citováno výše).
106. Po posouzení veškerého materiálu, který mu byl předložen, se Soud domnívá, že Vláda

nepředložila žádný fakt nebo přesvědčující argument, který by Soud přesvědčil o tom, že v daném případě je třeba dospět k odlišnému závěru. S přihlédnutím ke své judikatuře o daném předmětu Soud nalézá, že v daném případě, navzdory jeho komplexní povaze, byla délka řízení excesivní a nesplňovala požadavek „přiměřené lhůty“.

Proto byl článek 6 § 1 porušen.

III. Další údajná porušení Úmluvy

105. Stěžovatel si stěžoval s odvoláním na článek 5 § 4 Úmluvy, že jeho dvě ústavní stížnosti, v nichž kritizoval důvody, pro něž byla vazba nařízena a prodloužována, byly zamítnuty státním zastupitelstvím, protože soudní orgány vyňaly relevantní dokumenty z jeho trestního spisu. Podle článku 5 § 5 Úmluvy stěžovatel dále požadoval náhradu za svou údajně nezákonnou vazbu, která započala v roce 1997.

S odvoláním na článek 14 Úmluvy si stěžovatel dále stěžoval na to, že jej příslušné orgány diskriminovaly kvůli jeho cizímu státnímu občanství. Stěžovatel poznamenal, že jeho bratranec T. jej mohl navštívit ve vězení osmnáct měsíců po stěžovatelově zatčení a bylo mu dovoleno opustit Českou republiku. Později však orgány činné v trestním řízení zjistily, že výslech jeho bratrance je nutný. Proto byla stěžovatelova vazba znovu prodloužena. Kromě toho, když stěžovatelův advokát požádal, aby vyšetřování bylo doplněno o výslech T., byla jeho žádost zamítnuta.

Stěžovatel tvrdil, že rozhodnutí Služby cizinecké a pohraniční policie přerušit správní řízení z důvodu pochybností ohledně trestního rejstříku bylo porušením článku 6 § 2 Úmluvy.

Ve svém písemném stanovisku k přípustnosti a k meritu věci, předloženém 27. května 2005, stěžovatel dále uvedl, že byla porušena jeho práva garantovaná články 3 a 8 Úmluvy.

106. I když však Soud připustí, že stěžovatel vyčerpал vnitrostátní opravné prostředky, jak vyžaduje článek 35 § 1 Úmluvy, Soud zjišťuje, že ve světle veškerého materiálu, který má k dispozici, a pokud věci, jež jsou předmětem stížností, spadají do jeho kompetence, tyto neodhalují ani náznak porušení práv a svobod zakotvených v těch ustanoveních, na něž se stěžovatel odvolává.

107. Tato část stížnosti je zjevně nepodložená, takže musí být zamítnuta podle ustanovení článku 35 § 3 a 4 Úmluvy.

108. Aplikace článku 41 Úmluvy

109. Článek 41 Úmluvy stanoví toto:

„Jestliže Soud zjistí, že došlo k porušení Úmluvy nebo Protokolů k ní, a jestliže vnitrostátní právo dotčené Vysoké smluvní strany umožňuje pouze částečnou nápravu, přiznává Soud v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

1. Škoda

2. Stěžovatel požadoval celkem 35 000 000 USD (29 061 078 EUR) a 462 000 EUR jako náhradu peněžní škody a morální újmy. Požadoval náhradu ušlého zisku, aniž by však uvedl nějaké podrobnosti. Závěrem stěžovatel požadoval, aby byla v súdánském, egyptském a britském tisku uveřejněna omluva za údajné porušení presumpce nevinny garantované článkem 6 § 2 Úmluvy.

3. Vláda má za to, že stěžovatelovy požadavky jsou částečně irelevantní a částečně přehnané. Vláda vyzvala Soud, aby zamítl stěžovatelovy požadavky na náhradu za období vazby. Kromě toho zastávala Vláda názor, že Soud by měl stěžovateli přiznat pouze přiměřenou náhradu vztahující se k možnému porušení požadavku „přiměřené lhůty“ ve smyslu článku 6 § 1 Úmluvy. Pokud jde o možné porušení článku 5 § 1 a 3 Úmluvy, Vláda tvrdila, že nález porušení

Úmluvy bude dostatečným spravedlivým zadostiučiněním jakékoliv morální újmy, kterou mohl stěžovatel utrpět.

4. Pokud jde o stěžovatelův požadavek na náhradu peněžní škody, má Soud za to, že neexistuje žádná příčinná souvislost mezi nalezenými porušeními Úmluvy a požadovanou náhradou škody. Proto Soud nevidí žádný důvod přiznat stěžovateli z tohoto titulu nějakou náhradu.
5. Soud však shledává, že stěžovatel utrpěl morální újmu – jako například úzkost spojenou s nepřiměřeně prodlužovanou délkou jeho vazby a trestního řízení, kterou nelze dostatečně kompenzovat nálezem porušení Úmluvy (viz, mutatis mutandis, Harazin v. Polsko, rozsudek ze dne 10. ledna 2006, § 53). Po zvážení okolností případu a při hodnocení na bázi ekvity přiznává Soud stěžovateli z tohoto titulu částku 7000 EUR.
6. Náklady a výdaje
7. Stěžovatel požadoval náhradu svých nákladů a výdajů vynaložených před vnitrostátními orgány a před Soudem. Stěžovatel však nikdy nevyčíslil částku, ani na podporu svého požadavku nepředložil žádné stvrzenky či jiné doklady.
8. Vláda proti tomuto požadavku, nepodloženému žádnými důkazy, protestovala.
9. Soud poznamenává, že stěžovateli byla poskytnuta právní pomoc při jeho zastupování K. Veselou-Samkovou ve výši 715 EUR. Jelikož stěžovatel nedoložil, že by byl vynaložil nějaké skutečné výdaje přesahující tuto částku, Soud mu z tohoto titulu nepřiznává žádnou náhradu.
10. Úroky z prodlení
11. Soud pokládá za vhodné, aby úroky z prodlení vycházely z marginální úrokové míry pro půjčky Evropské centrální banky, k níž by měly být připočteny tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. Prohlašuje stížnosti na délku stěžovatelovy vazby a trestního řízení vedeného proti němu za přípustné a zbývající část stížnosti za nepřípustnou;
2. Konstatuje, že byl porušen článek 5 § 3 Úmluvy;
3. Konstatuje, že byl porušen článek 6 § 1 Úmluvy;
4. Konstatuje,

(a) že žalovaný stát je povinen zaplatit stěžovateli do tří měsíců ode dne, kdy se tento rozsudek stane konečným ve smyslu článku 44 § 2 Úmluvy, částku 7000 EUR (sedm tisíc euro) jako náhradu morální újmy plus jakoukoli daň, která může být splatná, což bude převedeno na národní měnu kurzem aplikovatelným v den vyrovnání;

(b) že po uplynutí výše uvedených tří měsíců až do vyrovnání budou splatné prosté úroky z výše uvedené částky ve výši rovnající se marginální úrokové míře pro půjčky Evropské centrální banky během doby prodlení plus tři procentní body;

5. Zamítá zbývající část stěžovatelova požadavku na spravedlivé zadostiučinění.

Vyhotoveno v anglickém jazyce a vyhlášeno písemně dne 18. dubna 2006 v souladu s ustanovením 77 § 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

1. DOLLÉOVÁ

tajemnice sekce

J.-P. COSTA

předseda

* Viz Výběr z rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku – Přílohový sešit IV/1997,

Rozhodnutí ES o stížnosti č. 21335/93, str. 20

* Viz Výběr z rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku - Přílohový sešit XLIII - XLIV/2005, Rozhodnutí ES o stížnosti č. 26772/95, str. 9.